

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur | 16 de jaargang - nummer 1 - 29 september 1998

Klaar voor een nieuwe beurt? Universiteit, concurrentie en marketing

In de strijd om de eerste generatiestudenten was de VUB gewapend met de hippe en glimmende reclamefolder 'Klaar voor een nieuw leven?'. Voor velen is deze reclamefolder slechts een kind van moderne marketingtechnieken. Maar er is meer aan de hand. De schreeuwerige oppervlakkigheid in kleurendruk smeekt om een situering van de manier waarop de VUB door de dienst PR wordt voorgesteld.

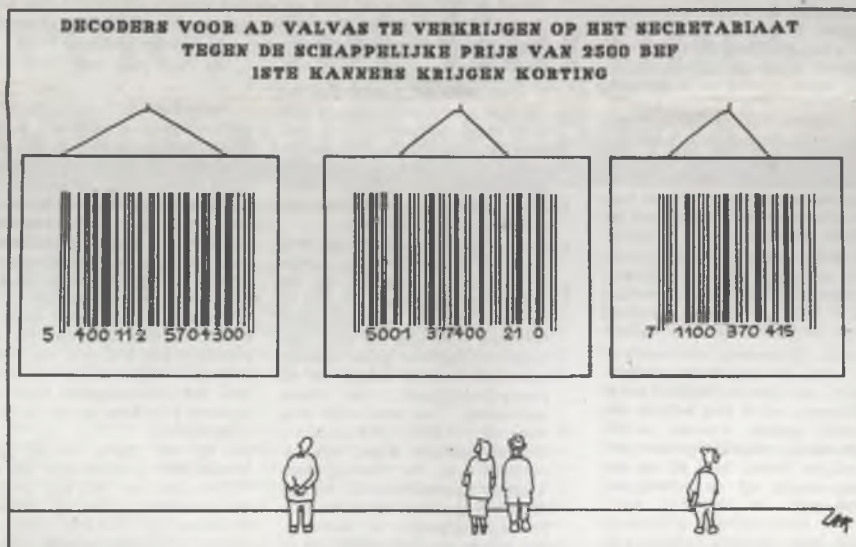
Hieronder worden de marketingactiviteiten van de VUB geschilderd in het kader van de inrichting van de universitaire wereld volgens de principes van de markt: moordende concurrentie en uitschakeling van de 'rotte takken'; jacht op winst en een ziekelijke manie voor kostenbeheersing; aanboren van nieuwe markten en manipulatie van de consument. Toch onthouden we U niet van enkele grandioze verbloemingen en verdraaiingen, de wezenskenmerken van reclame met als oogmerk het opwekken van de begeerte van de doelgroep, in de VUB-reclamefolder. Over de gebouwen van de VUB leren we het volgende. *Geen lokalen en aula's uit de vorige eeuw, geen doodse binnenpleinen met als enig groen het mos tussen de kasseistenen. Alles aan de VUB is licht, luchtig, modern.* De reclamemaker zet de wereld op zijn kop! Grauwe blokken zijn licht en luchtig, pareltjes van moderne architectuur; historische panden zijn doods en niet meer van deze tijd. Over de personeelsomkadering van de studenten noteren we volgende cijfergoocheltruuk. *De studenten worden opgevangen en begeleid door 665 hoogleraren, 500 wetenschappelijke medewerkers, 800 administratieve en technische medewerkers en 2000 medewerkers aan het Academisch Ziekenhuis van Jette. 1 universitaire medewerker per 4 studenten. (!) Als dat geen goede omkadering is... Grandioos.* De stijgende druk op personeelskosten en de toenemende tijd van het academisch korps besteed aan administratieve besommeringen en zoektochten naar onderzoeksfondsen, met als gevolg bevriezing van het personeelsbestand, vervroegde pensioneringsschema's en een tanende betrokkenheid bij de lesgevende opdracht (massacolleges en multiple choice exams), worden hier verdoezeld door een lumineuze cijferingreep. Voor verdere absurditeiten verwijzen wij U door naar de folder. U kan ze niet missen: gans de campus is er mee bezaaid. Laten we hopen dat ze geen wortel schieten.

Financiering dwingt universiteit tot concurrentie
Dat de universiteit poogt studenten aan te trekken is natuurlijk geen nieuw gegeven. Reeds in 1229 (sic) 'advertenteerde' de Universiteit van Toulouse met de mededeling dat de werken van Aristoteles vrij konden worden gelezen. De beweegredenen tot werving van studenten verschillen echter grondig. Sinds de verdeling van de beschikbare financiële enveloppe van overheidswege voor de universiteiten a rato het aantal studenten staan de universiteiten in een concurrentiepositie tot elkaar. De

overheid poogt door de invoering van de financiering per studentenhoofd enerzijds de uitgaven onder controle te houden (lees: besparen) en anderzijds een rangorde van universiteiten te bewerkstelligen (competitie heeft winners en verliezers). Een rangorde die aansluit op de klassen in onze samenleving. Dergelijk financieringssysteem is in de ogen van bijvoorbeeld de neoliberal Hayek de minst slechte oplossing wanneer een systeem van 'vouchers' politiek niet haalbaar is. Universiteiten worden alsoz gedwongen tot het voeren van een tweeledige strategie: enerzijds een 'cash-heroveren' strategie door te strijden om de studenten aantallen en anderzijds een 'cash-vervangen' strategie door het geld te halen waar

arbeidsmarkt. De budgetten die besteed worden aan PR kennen dan ook een exponentiële stijging. Een studie van de OECD in 1990 (Higher Education Finance: Current Patterns) wees uit dat ongeveer 10% van de totale uitgaven van de universiteiten in de Verenigde Staten besteed werd aan marketingactiviteiten. Cijfers voor België heb ik niet, maar wanneer U weet dat de personeelskosten van een universiteit, en dit is in de Verenigde Staten niet anders, tussen de 60% en de 80% van de totale uitgaven voor hun rekening nemen, dan houdt dit in dat marketingactiviteiten tussen 1/4 en de 1/2 van de resterende koek voor hun rekening nemen! Het is niet ondenkbaar dat deze stijgende kosten in toenemende mate doorgerekend

rector recent op een niet-welwillende houding wegens de publicatie bij VUBpress van een werk dat een zeer kritisch standpunt innam jegens de politieke stroming bij wie de rector ging aankloppen. Ook de keuze van de krantenknipsels voor de collage in *Klaar voor een nieuwe beurt?* spreekt boekdelen. Kritische reflectie en maatschappelijke profilering ruimen baan voor marketing en imagovorming. Collegiale besluitvorming staat een snelle aanpassing aan de markt in de weg en maakt plaats voor een gecentraliseerde managementbesluitvorming. De macht in de universiteit verschuift van het academisch korps naar de manager. In de UCL wordt binnenkort Cornelis benoemd tot

het zit nl. in de privé-sector. Alle andere doelen van de universiteit worden hieraan ondergeschikt, een universiteit is voortaan enkel ingesteld op groei. Net zoals het eerste oogmerk van een bedrijf het maken van winst is, zo wordt het primair doel van de universiteit het binnenhalen van geld, kost wat kost. Reclame wordt in een dergelijke constellatie het instrument bij uitstek voor de imagoverzorging van de universiteit om potentiële consumenten (student/ouder) te overtuigen van de unieke aspecten van de aangeprezen koopwaar (studierichting/intellectueel kapitaal). Opvallend is dan dat elke universiteit deze unieke aspecten van de studie op een gelijkaardige manier definieert: een leuke, opwindende tijd met mogelijkheden voor ontspanning in een uitstekende omkadering met een Europese dimensie die U bovendien een competitief voordeel biedt op de

zullen worden aan de consument, net zoals dit in het bedrijfsleven het geval is.

Zending universiteit bepaald door reclamemaker
Elke verwijzing naar de Idee waarop de universiteit stopt wordt in de reclame angstvallig gemedend. Dat zou immers potentiële consumenten en afnemers (bedrijven) kunnen afschrikken. Een andere reden waarom marketing een steeds belangrijke rol zal spelen is het gevolg van de low-profiel houding van universiteiten en universiteitstenoeren op maatschappelijk vlak. De schrik om bij een al te nadrukkelijke kritische houding ten aanzien van het maatschappelijk gebeuren op de lange tenen van het politiek en economisch establishment te trappen zit er stevig in. Volgende anecdote is tekenend op dit vlak. In 'jaar politiek lobbywerk stootte de

voorzitter van de Raad van Bestuur van de universiteit. Cornelis is de PDG van Petrofina. Toch wordt in de reclamefolder *Klaar voor een nieuw leven?* nog wat aandacht in een kleiner lettertype besteed aan de Idee waarop de universiteit stopt. Het citaat van Poincaré wordt nog maar eens uit de kast gehaald om het Vrij Onderzoek te definiëren. Naast de paradox reeds verwerkt in het citaat (feiten als dogma) creëert de Dienst PR een nieuwe paradox. *Dit (citaat Poincaré, nvd.) betekent dat wij wetenschap zien als een kritische ingesteldheid jegens alle dogma's, met dien verstaande dat elke nieuwe opgeworpen theorie controleerbaar (falsificeerbaar) moet zijn.* Is Popper de nieuwe God aan de VUB? (Soit, duidelijk is dat de reclamemaker geen blijf weet met de Idee waarvan de universitaire bedrijvigheid in al zijn geledingen is doordrongen. Dit blijkt uit haar definitie van de (lees het vervolg van dit artikel op de laatste pagina)

INHOUD

pagina 1
Klaar voor een nieuwe beurt? Universiteit, concurrentie en marketing

pagina 2
Editoriaal
De strijd om de inschrijvingsgelden of betaal zelf uw sociale voorzieningen

pagina 3
page three

pagina 4 & 5
Dilemmans of het einde of zoiets

pagina 6
Essai van een vakkindig essayist 'Zout wordt die mens zijn dood'

pagina 7
De oude getrouwe doch vernieuwde KultuurKrant

pagina 8
het vervolg

INHOUD

intellectuele activiteit niet meer. Deze wordt voortaan gestuurd door efficiëntie en winst. Lijfspreuken en logo's worden bijgevolg geboekstaafd, ingekaderd en besproken in één enkel vakdomein of in één enkele kring. Ze verworden tot sieraden en relikwieën van de producten van de universiteit. Utiliteit regeert, geld vloeit en de boekhouder controleert.

Student wordt consument
Op weg naar 9000 studenten titelden mega-reclameborden langs de Triomfslaan. Een leukerd schrapte de negen in het vorige getal en hij zit er ongetwijfeld niet ver naast. De student is niet meer. De universitaire marketing, de herinrichting van de universiteit volgens de principes van bedrijven, de installatie van de universitaire markt maken van de student een consument. *What's in a name?* Een wereld van verschil. Een pervers neveneffect van de

Editoriaal

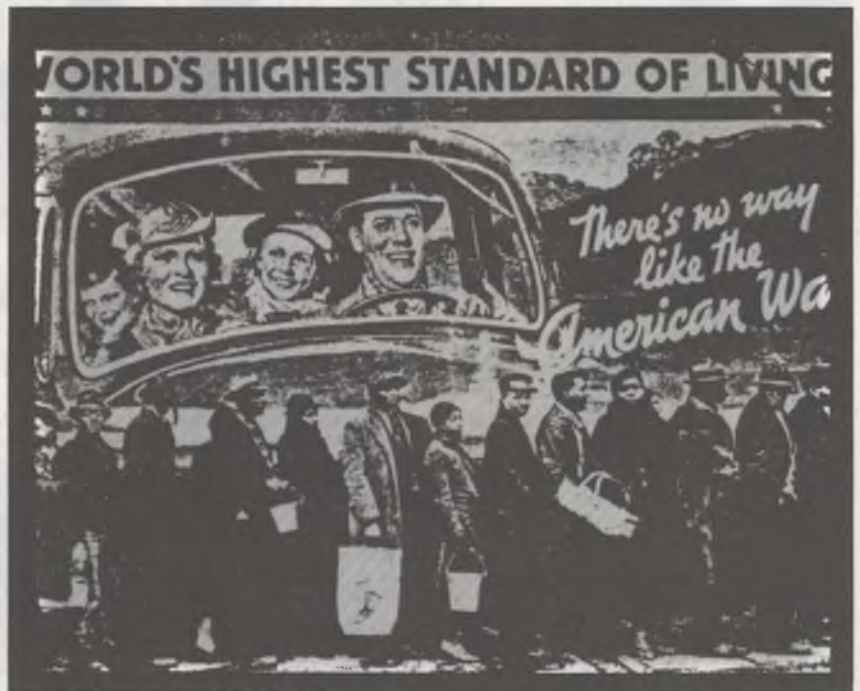
Aan alle nieuwe, nog de laatste witte openbarstende puisten wegkrabbende studenten die hun kansen het komende academiejaar zullen wagen op onze aller dierbare Alma Mater dien ik een welkomwoordje te richten. Dus: welkom, moge het een vruchtbaar begin zijn van een spetterende studentencarrière.

Een nieuwe coördinator ook weer dit jaar voor uw lijfblad dat misschien tegen alle verwachtingen in nog steeds blijft verder ploeteren, tegen schenen schoppen én interessante informatie verspreiden. Coördinatrice is eigenlijk de weledele term die ik zou moeten hanteren. Een seksuele rollenwissel aan de VUB, vraagt u zich misschien wel af. Ook onze herverkozen rector schijnt tot het vrouwelijke geslacht te behoren (hoewel sommigen hieraan misschien twifelen, lees dit betreffende, het exclusieve interview ergens in deze Moeial). Waarbij we het steeds actueel blijvende onderwerp 'gelijkberechtiging der sexen' aansnijden. Onder het begrip 'feminisme' zou normaliter volgens de autoriteit der Nederlandsche taal moeten verstaan worden: 'het streven naar een gelijkwaardige behandeling van vrouwen ten opzichte van mannen, m.n. op het maatschappelijke, economische en juridische vlak, en naar doorbreking van de traditionele rollenpatronen'. Dat aan deze strikt omliggende term heden ten dage vele negatieve connotaties opgedrongen worden zal eenieder onder u kunnen/moeten beamen. Al dan niet bewust verkeerd geïnterpreteerde uitspraken worden dagelijks de lucht in gecaptuleerd. Zogenaamd logische gevolgtrekkingen worden zonder verdere kritische overpeinzingen aangenomen en verder aangegrepen om vrouwen en hun strijd in het belachelijke te trekken. Zo ook enkele dagen geleden in een krantenartikel over de doodstraf in een zuidelijke staat in de Verenigde Staten. Enkele vrouwen aan de vooravond van de dodelijke injectie werden hierin belicht. Een meeslepend betoog werd langzaam opgebouwd rond hun schrijnende situaties. Ergens tussen een aantal feiten over de twijfelachtigheid van hun daden, schuift er ongeloflijk (te) onopvallend een opmerking over een niet nadergenoemde 'feministenbeweging' tussen. Zij zouden het *enthusiast* toejuichen dat ook vrouwen sinds vorig jaar - denk aan de spraakmakende executie van Karla Faye Tucker - ter dood veroordeeld kunnen worden. Dit ontlokte in mijn omgeving enkele

jolige opmerkingen. Die feministen toch, zo radicaal dat ze de eigen sexe ook in de negatieve elementen van de maatschappij willen laten delen. Wel nu beste lezers, ik moet toegeven dat ik deze o zo enthousiaste vrouwen kan volgen. Want inderdaad, wanneer de doodstraf wordt uitgevoerd, waarom zouden vrouwen daarvoor dan niet in aanmerking komen? Maar eigenlijk is dat niet het onderwerp waarover het debat zou moeten gaan. Wel de vraag of het al dan niet moreel verantwoord is om het principe "oog om oog, tand om tand" toe te passen in onze zogenaamd meest ontwikkelde geciviliseerde samenleving. Het gaat hem eigenlijk om het probleem dat deze Amerikaanse overheden hebben met de geweldexplosie en hoe zij ten opzichte van de angstige bevolking met die problemen trachten om te gaan. Dat bepaalde feministen op het eerste zicht een nogal ambivalente stelling poneren is mijns inziens een zeer krachtige wijze om aan te tonen hoe zinloos de doodstraf is, zowel voor vrouwen als voor mannen. Blijkbaar ligt het onderwerp nog steeds gevoeliger wanneer het over vrouwen gaat, waardoor iedereen die tegen de doodstraf is deze zogenaamd onbesuiste feministen dankbaar zou mogen zijn. Denken we maar aan het leger in ons Belgenland, wanneer werd die verplichte legerdienst eindelijk afgeschaft? Onder andere toen er sprake was van de discriminatie ten opzichte van jongens, nl. dat meisjes niet hoefden te gaan.

Er is nog werk aan de winkel voor vrouwen inzake gelijke behandeling. Nog steeds worden ze in bepaalde functies minder betaald voor dezelfde prestaties en ook op het dagelijkse thuisfront is de strijd niet gestreden. Daarbij mag niet vergeten worden dat in andere delen van de wereld vrouwen nog lang niet de plaats bekleden waar ze recht op hebben. Dus weg met het afdoen van feminisme als 'overjarig' en 'extremistisch'. De strijd is nog niet gestreden. Ik zou zeggen: vrouwen aller studies komt en voegt u bij De Moeial, wij zoeken nieuwe en jonge inspiratie voor onze kalende redactie. En mannen, indien u zich na dit editoriaal nog steeds geroepen voelt om uw schrijftalent te publiceren, ook u bent welkom met gelakte nagels, mascara en de bijhorende minirok (enkel met geschoren benen, hoor ik nog een commentator op de achtergrond fluisteren).

Marjan

De strijd om de inschrijvingsgelden of betaal zelf uw sociale voorzieningen

Rond de tijd dat u dit leest zal beslist worden of bidders (die tot nog toe geen aanspraak kunnen maken op een studiebeurs) door de universiteit gesteund zullen worden indien dit zittenblijven financiële implicaties zou kunnen hebben.

U weet het ondertussen wel, de inschrijvingsgelden stijgen vrij snel deze dagen. En als u het nog niet weet dan helpt enige navraag bij uw ouders. Dit jaar bedraagt het inschrijvingsgeld namelijk 16600 Bfr. Volgend jaar zal dat nog iets meer zijn, zo'n 19000 ballen. Deze verhoging heeft een vrij ingewikkelde geschiedenis. Lange tijd leefde er namelijk bij de studentengemeenschap - en niet te vergeten ook bij het academisch personeel - de idee dat deze lage inschrijvingsgelden garant stonden voor het sociale imago en de toegankelijkheid van deze universiteit. Toch werd onder druk van de VIIR (Vlaamse Interuniversitaire Raad, waar de rectoren van de verschillende Vlaamse Universiteiten in zetelen) twee jaar geleden beslist toch de inschrijvingsgelden te verhogen. Het interne verzet dat leefde op de VUB werd vakkundig onkracht door een combinatie van tactieken: studies die moesten aantonen dat de meeste mensen niet wakker lagen van deze inschrijvingsgelden, enquêtes die dit argument bevestigden en politieke dreigementen aan het adres van de studentenbeweging. En ze bliken nog gelijk te krijgen ook: er zijn sinds de verhoging van de inschrijvingsgelden altijd maar meer mensen komen studeren aan onze Alma Mater. Herinner u maar de slogan "Op naar de 9000 studenten".

Tenslotte werd er een compromis Westvlaamse stijl uitgedokterd. De gelden die extra in kas kwamen door deze verhoging moesten integraal naar de studenten terugvloeden door middel van betere sociale omkadering en betere studiebegeleiding. Op de vraag van de redactie aan de

huidige SoR-voorzitter Pablo Anny's of hij het erg vond dat de inschrijvingsgelden gestegen waren (en nog steeds stijgen en dit naar alle waarschijnlijkheid in de toekomst zullen blijven doen), antwoordde hij weinig genuanceerd het volgende: "Dat interesseert de studenten blijkbaar niet. Ik heb als jobstudent deze enquêtes mee afgenomen en amper 1 tot 2 procent zei dat de lage inschrijvingsgelden belangrijk in het bepalen van hun keuze waren." Hij bleef niet stilstaan bij de gedachte dat het wel eens die studenten zouden kunnen zijn die deze inschrijvingsgelden thuis als argument gebruikten om naar de VUB af te zakken ... En op de vraag of hij het mechanisme ondersteunde dat de VUB-student nu zelf zijn sociale voorzieningen dient te betalen repliqueerde hij: "Dat is de wereld op zijn kop. De minder begoede student wordt er wel degelijk beter van."

Maar waar gaat het nu eigenlijk over? Wat houdt dat nu allemaal verband met De Student? Zoals ik reeds zei zal het in de toekomst in principe mogelijk zijn een tegemoetkoming te verwachten van de sociale sector in het geval van een bisjaar. Ook zou er een soort van noodfonds opgericht worden. Samen met een gans pakket van maatregelen vormen deze twee essentiële punten echter de struikelsteen voor een welbepaald deel van de studentenvertegenwoordiging, aangezien zij er niet voldoende controle op zullen kunnen uitoefenen. Dit alles zou immers gefinancierd worden door de gelden betaald door de studenten (de meerprijs van de inschrijvingsgelden). Hun redenering is immers: wanneer wij

het geld ervoor vinden, willen wij weten wie hoeveel krijgt en waarom. Tussen haakjes, u merkt ook dat de student eigenlijk wel een vrij interessant economisch gegeven is waar serieus wat geld aan verdiend kan worden. En niet alleen geld, ook stemmen. Hoef ik er nog op te wijzen dat de voorgestelde maatregelen door de kandidaten studentenvertegenwoordigers voorgesteld zullen worden op de komende verkiezingen als voorbeelden van hun beleid?

In plaats van de studentenbelangen zo goed mogelijk te verdedigen houden onze vertegenwoordigers zich nu blijkbaar liever bezig met het beheren van het geld dat eraan verdiend kan worden (en de eventuele electorale successen die daaraan gekoppeld kunnen worden, of hoe een dubbelje rollen kan). En wringt hier niet een schoentje? Deze studentenvertegenwoordigers geven met andere woorden de opdracht aan de sociaal-assistenten om een plan op te stellen om deze gelden nuttig te besteden. Deze werken dit behoorlijk uit en trachten die studenten te helpen die door de klassieke methoden uit de boot vallen. En dan reageren deze studentenvertegenwoordigers door een afwijzing van de voorgestelde maatregelen. Laten we hopen dat ze tijdig tot inkeer komen.

Nu, wanneer u dit leest zal de knoop naar alle waarschijnlijkheid doorgehakt zijn. In concreto zal het erop neerkomen dat bij een eerste bisjaar er een vergoeding tot 70 000 Bfr. kan uitgekeerd worden. Bij een tweede bisjaar zal dit omgezet worden in een prestatielening, slaag je, dan hoef je niets terug te betalen, buis je, dan betaal je alles terug.

Frank Van Dessel

MOZES

Ik zal mijn
pijlen
dronken
maken van
bloed en
mijn zwaard
zal vlees
verslinden:
het bloed der
verslagenen
en der
gevangenen,
de harige
hoofden der
vijanden.

Deut, 32 (42)

Van Rector tot Barones : things are not what they seem

'Na lang aandringen is uw geliefd lijfblad er eindelijk in geslaagd een interview te kunnen afnemen van ons aller Opperhoofd, het Baken in Woelige Wateren, mevrouw de rector Els Witte.

Wij hadden een afspraak gemaakt op een rustige donderdagochtend om 07.00 uur, het enige tijdstip in de week waarop deze drukbezette dame eventjes tijd vrij had om uw nederige dienaar te ontvangen.

Het gesprek begon echter met een valse noot. Groot was onze verbazing toen wij, ipv. de gracieuze verschijning van de barones, geconfronteerd werden met het aanzicht van een klein lelijk mannetje dat bij hoog en laag bleef volhouden dat hij Mevrouw de Rector was. Een paar telefoontjes en een tussenkomst van de Heer Van Leemput, J. later, werd de oplichter al gauw ontmaskerd als de Heer Van Aerschot, Voorzitter van de Raad van Bestuur en aangespoelde Buitenaardse Levensvorm Met stille trom werd hij afgevoerd, waarna het interview eindelijk van start kon gaan...

DM.: Mevrouw de Rector, wat vindt u persoonlijk de belangrijkste zaken die u gedurende uw ambtsperiode gerealiseerd heeft?

Mevr. de Rector :Eerst en vooral de verwezenlijking van de uitbreiding van het restaurant. Laat mij eventjes de historie van het geheel schetsen.

Men kan niet spreken van een universiteit als er geen sociale voorzieningen aan gekoppeld zijn. Wat bedoel ik hiermee?

(Op dit cruciale ogenblik begint de GSM van Mevrouw de Rector te biepen. Woedend slijst zij het apparaat uit haar sacocche, bijt me toe dat ze "verdomme gezegd had dat ze niet altijd overal en altijd bereikbaar was", snauwt de oproeper af, en gooit het toestel op grond, waarna ze het onder haar naaldhakken vermorzelt. Dan veegt ze het schuim van haar mond, graait in haar handtas, en neemt een pilletje tot zich. "Nog een cadeau van mijn vriend en collega professor Baetens Beardsmore, haha", besluit ze, en gaat verder met haar uitleg.)

Een universiteit als de VUB -dat wil zeggen Vlaams, Vrijzinnig en Sociaal- kan niet buiten haar kapitale maatschappelijke rol, en

daarom achte ik het belangrijk dat onze schone campus - naast de vele sport- en recreatiefaciliteiten voor de studenten - ook iets zou gaan doen voor wat ik de "perifere medemens" zou willen noemen, het is te zeggen de Vlaamse aangelanden die over een gemiddeld tot hoger inkomen beschikken. Want wat stellen wij immers vast? Ja wat stellen wij vast...?

- Dan begint de barones vreemd te doen. Ze begint bizarre keelgeluiden uit te stoten, haar ogen draaien helemaal weg, en uit haar welgevormde oren kringelt oranjegele rook.

DM.: Alles in orde, Mevrouw de Rector?

Mevr. de Rector :Heureuheureuurhgh...RHRHeueeRRfrfr...EUCHEEUUCHEUCHE.....

Nog een cadeau van mijn vriend en collega professor Baetens Beardsmore, haha. Een universiteit als de VUB -dat wil zeggen Vlaams, Vrijzinnig en Sociaal- kan niet buiten haar kapitale maatschappelijke rol, en daarom...

(Toen werd het uw bescheiden verslaggever duidelijk dat er iets mis was met de Mevrouw de Rector. Immers, enkele seconden geleden kwam zij net hetzelfde te zeggen, en

het scheen niet dat de Mevrouw de Rector zich hiervan bewust was.

Daarboven begon de Blauwgebloede, naast de onophoudelijke oranjegele rookproductie en de bizarre keelgeluiden, ook nog merkwaardige, metalige knarsgeluiden voort te brengen, die van alles behalve menselijke oorsprong leken. Verontrust door deze toch wel aparte ontwikkeling van het interview kon uw reporter niets anders doen dan afwachten, daar het onbeleefd zou zijn zomaar weg te gaan. Ik bedoel maar : misschien reageert elke overspannen Mevrouw de rector op deze wijze.)

... natuurlijk spreekt het vanzelf dat de HAHAHA 45649875316 584848797898 waardoor die nieuwe inductie onderhevig aan de door de school van Tokyo gedegageerde vrijhandelsmaatregelen HHHHHHAHA HHUHHUHHrrrr ik herinner mij niks, mijnheer de Voorzitter, neen, echt niet. Ze hebben mij in de val gelokt, of om Vanderbiest te citeren : "On m'a eue. Je ne sais rien." Maar om nu even verder te aan met mijnFWIEUJEUWWEUTbetooq : ja ! Het Convivium is nodig. En neen : Brussel kan niet zonder Vlaanderen.

Brengen we deze factoren in verband met het plan Dillemans en de Belgische Ziekte, en de conclusie dringt zich op...

DM :

En die is?

Mevrouw de Rector ?

Hemel ! Hoe lahahahaahaat is het nu al?

DM :

Kwart na acht, Barones. Maar wat ?...

Toen gebeurde er iets heel eigenaardig. Ofschoon zuster zon op deze ochtend brandde alsof haar leven er vanaf hing en ze elk ogenblik in een allesverblindende supernova kon veranderen, werd het donker, net als wanneer donkere, loodzware onweerswolken het lentewerk verduisteren op een door stoeiende westenwinden voortgejaagde aprildag. Ook de vogels, die normaal door het gebrul van de ochtendspits brutaal overstemd werden, zwegen, en er was niets meer te horen. Verward keek uw reporter terug naar de Barones, en wal hij toen zag, deed hem verstijven van angst. In plaats van een rook uitstotende, op hol geslagen Mevrouw de Rector, zag hij voor zich een creatuur dat rechtstreeks uit de smidse van Vulcanus scheen ontsnapt te zijn. Er waren geen woorden om de veile aanblik van het gedrocht te beschrijven, en zo ze toch zouden bestaan, niet op deze wereld. Uw dienaar, die traag van lijf doch snel van geest is, en aan een half woord doorgaans genoeg heeft, dook

siderend van angst en verlamd door zielevrees onder het gigantische bureau van de Mevrouw Barones de Rector. Het beest sprong over hem heen, op de tafel en dwars door het raam vanop de vijfde verdieping van gebouw M. En dat is hoog.

Van zodra het gevaar geweken was, hervond de dappere Moelialreporter zijn kalme koelbloedigheid, krabbelde overeind, graaide zijn fototoestel te voorschijn, sprong naar het gebroken raam, en fotografeerde wat hij zag.

Jammer genoeg liet hij uit pure verbazing en heidens ongelof zijn apparaat vallen, dat domweg in gruzelementen viel op de kouwe grond naast het gebouw M, waardoor er spijtig genoeg geen foto's gepubliceerd kunnen worden.

Het zou een schone primeur voor de Moelial geweest zijn mochten wij hier de foto's publiceren van een gigantisch ruimteschip dat boven Brussel hing en de gehele aether verduisterde. Het zou ook een schone primeur geweest zijn mochten we daarnaast een foto kunnen plakken hebben van dat buitenaardse gedrocht, ooit vermoed in de verschijning van de Barones de Mevrouw de Rector, dat nu door een groene straal naar het hart van het schip gezogen werd, waarna het tuig, haast zo groot als een planetoïde, met een flits en een knal wegschoot, het ijle luchtruim koos, en even plots verdwenen was als het gekomen was.

En het zal voor altijd een mysterie blijven of het wezen waarvan u periodiek een interview heeft afgenomen nu de Barones was, dan wel een verspieder van een andere wereld. Want tot op de dag van vandaag waart er op onze campus een vrouwpersoon rond dat naar de naam Els Witte luistert, en hardnekkig blijft beweren dat zij de Rector van de Vrije Universiteit van Brussel is.

Vlad Zaman

Dilemans en de VUB : Het Einde ...

Waarschuwing: lees eerst onderaan pagina vijf de verklarende tekst

Het was lang geleden, maar enkele weken geleden bereikte de onderwijspolitiek nog eens het niveau van 'gespreksonderwerp aan de cafetariastaf' op de VUB. Naar aanleiding van een drietal van triomfalistische druipende artikelen van de hand van de journalistieke gisflang Guy Tegenbosch in de katholieke krant *De Standaard* van woensdag 8 april. "De student moet mobiel worden" heet het op de voorpagina; en in een pseudo-literaire ontboezeming op p. 9 "zwerf, studenten". Op p. 3 krijgen we uitleg voor deze papieren bewegingsdrang: "Rectoren aanvaarden kwaliteit als doorslaggevend criterium". Criterium waarvoor? Voor de "Optimalisatie van het universitair aanbod in Vlaanderen". Uit de ondertitel van het tweede artikel blijkt duidelijk waar dit koeterwaals op slaat: "optimalisatie" betekent "inperking". Blijkbaar zullen we binnenkort niet meer aan eender welke grote universiteit (ongeveer) kunnen studeren wat we willen, enkel nog daar waar er voldoende "kwaliteit" aanwezig is. Studierichtingen die daar niet aan voldoen zullen worden "ingevoren". Wanneer we nu het artikel op p. 1 fatsoenlijk bekijken, dan zien we dat het met die "kwaliteit" blijkbaar aan één universiteit bijzonder slecht gesteld is, nl. aan onze eigenste Alma Mater, de VUB. Zij wordt immers als enige grote universiteit met maar liefst zes (en zoals we zo dadelijk zullen zien: eigenlijk acht) richtingen vermeld waarvan er zes "bevoren" zouden moeten worden, en twee "vermolten" of "geïntegreerd". Waarop baseert De Standaard haar informatie en vanwaar die triomfalistische toon?

De oorsprong van het Standaard-artikel is een nota, die door Onderwijsminister Van Den Bossche aan de ministerraad van de Vlaamse regering voorstelde. Dit document, *Besluitvorming n.a.v. de besprekingen (tussens) de rectoren en minister Van Den Bossche van het eerste voortgangsrapport van ere-rector Dilemans*, bevat volgens VDBossche de politieke besluitvorming van een aantal overlegbesprekingen tussen de rectoren waarin "een vrij grote - niet steeds totale - eensgezindheid" werd bereikt. De Standaard noemt het dan ook *carrément* de "rectorenconsensus". De bedoeling is dat deze tekst zal dienen als basis voor een ontwerpdecreet, waarin o.a. de afschaffing van de "bevriezing" van studierichtingen aan de Vlaamse universiteiten - vooral aan de VUB - wettelijk zou moeten worden vastgelegd. Deze nota is zelf gebaseerd op het eerste voortgangsrapport over de optimalisatie opgesteld door (ex-)VLIR¹-stafmedewerkster Veerle Hendrickx voor Roger Dilemans, den Baron, Ere-Rectoor van de Katholieke Universiteit Leuven en "opdrachthouder" van de minister². Over de achtergronden en bedoelingen van dit document hebben we het in een vorige Moedial (nr 5, 10 december 1998) uitvoerig gehad. Even een korte geheugenopfrisser: op basis van de

resultaten van de zgn. "visitatiecommissies" - oorspronkelijk een op overleg en onderling vertrouwen gebaseerde "kwaliteitscommissie" bestaande uit een aantal 'neutrale' experts, waarvan de resultaten zogezegd bestemd waren voor intern gebruik binnen de universiteiten, liet Dilemans in opdracht van VDBossche een rapport opstellen over welke "opleidingen" aan welke universiteiten konden verdwijnen om aan de "Vlaamse" jeugd een "aanbod van de best mogelijke kwaliteit" te bieden. De visitatiecommissies hadden helemaal niet met die bedoeling gewerkt; de resultaten ervan moesten dan ook grondig worden 'bijgewerkt' en geïnterpreteerd om een dergelijke manipulatie mogelijk te maken³. Het resultaat dat eruit moest komen stond immers op voorhand vast (en we citeren Dilemans aan het begin van zijn rapport): "Dit standpunt kan geïnterpreteerd worden als de consolidatie van een reeks opleidingen die reeds aan de sinds lang functionerende universiteiten als Gent en Leuven bestaan. Hoewel niet daartoe bedoeld is dat dan een waarschijnlijk realistisch standpunt." !!!

Twee problemen waren er daarmee: 1) er bestaan in Vlaanderen geen, twee maar drie grote en sinds lang functionerende universiteiten, nl. de KUL, de RUG en de VUB. Deze universiteiten zijn wat men noemt 'volledig' en hebben het grondwettelijk gegarandeerde recht vrij hun onderwijs in te richten. De grondwet garandeert immers de ideologische vrijheid van onderwijs, dit om te verhinderen dat één zuil of politieke macht een intellectueel monopolie zou kunnen vestigen. De onderwijsminister heeft dus geen enkele wettelijke poot om op te staan om de VUB te dwingen richtingen af te schaffen,

vandaar het opzetten van die hele bedrieglijke cinema rond "kwaliteit". Dat die cinema bedrieglijk is blijkt niet alleen uit de manipulatie van de resultaten van de visitatiecommissies, het blijkt nog meer omdat niet eens alle richtingen waarvan sprake zijn "gevisiteerd". Ook openlijk pure willekeur dus! Het feit dat daarover tussen de rectoren een consensus zou bestaan, betekent dat de top van onze eigen universiteit medeplichtig is aan deze machtsgreep.

Maar wat staat er nu eigenlijk in dat fameuze document? Kort samengevat twee grote dingen: de afbouw van voornamelijk de Vrije Universiteit, en de degradatie van de licentiaatsdiploma's van alle "Vlaamse" studenten door invoering door een van selectieproeven (én dure inschrijvingsgelden, zie de problematiek van de "VAO's") afgeschermde elitaire "derde cyclus": het zgn. "vijfde jaar". Tenslotte dient nog vermeld dat de beslissing over het recht om een richting al of niet in te richten in handen gelegd zal worden van een totaal ongrondwettelijke "Erkenningscommissie".

Het document begint met de mededeling dat het hiermee nog niet gedaan is. "Zoals ook de opdracht van de ere-rector zich niet beperkt tot een éénmalig rapport, maar zich over een periode van vijf jaar uitstrekt, is dit document geen eindpunt waarmee de discussie besloten wordt, maar een stap in een verderreikend proces." Als we dit aanvaarden, gaan we m.a.w. nog meer op onze boerham krijgen. En dat dat nog erger zal zijn, daaraan hoeven we niet te twijfelen. Er staat verder nog dat, hoewel niemand weet wat "kwaliteit" betekent, het wel nu al als rechtvaardiging wordt gebruikt, en in de toekomst - dan zullen we uit de feitelijke gevolgen vanzelf wel weten wat dat is, nietwaar - nog veel

meer gebruikt zal worden. "Het begrip 'kwaliteit' is in zijn definitie en operationalisering nog voorwerp van grondig debat, maar vast staat dat het in de toekomst de belangrijkste maatstaf zal worden in de optimalisering van het onderwijsaanbod". "De toekomst ligt (...) in één universitaire ruimte Vlaanderen. Het algemeen belang dwingt ons (...) deze ruimte zo optimaal mogelijk te benutten. (...) Andere factoren dan kwaliteit, zoals regionale gebondenheid of levensbeschouwelijk pluralisme, hebben historisch een belangrijke rol gespeeld (...) Indien ze echter in de plaats treden van de kwaliteit en via evenwichtsonstructies aanleiding geven tot verdere versnippering, worden ze contraproductief." Met het oog hierop wordt er een vervolg op het Coensdecreet (begin jaren '90), dat de huidige afbraak in gang zette, aangekondigd.

Welke ingrepen op het "onderwijsaanbod" worden er nu concreet voorgesteld, speciaal voor de VUB?

Ten eerste moet er worden opgemerkt dat er van "bevriezen" of opgeven (zoals het in *De Standaard* terecht wordt genoemd) van richtingen voor twee van de drie volledige universiteiten, nl. Gent en Leuven, nergens sprake is. De enige keer dat een richting wordt vermeld die alleen aan die twee universiteiten bestaat, wordt er verwezen naar "bilateraal overleg" om het probleem op te lossen! Aan de VUB daarentegen komen zes richtingen voor "bevriezing" of opheffing in aanmerking. Verder zijn er twee richtingen die zo zouden worden herschikt dat hun specificiteit en hun aantrekkelijkheid volledig verloren zou gaan.

Overzicht De faculteit Letteren en Wijshbeerte

Om te beginnen de "integratie" van de studierichtingen Moraalwetenschappen en Morele Begeleiding. Dit komt neer op het herleiden van de eerste tot een opleiding voor 'vrijzinnige pastoors'. Verder de opheffing van de zelfstandige kandidaturen Agogiek. Zij zouden moeten versmelten met de kandidaturen Pedagogie. Wanneer men weet dat de grote aantrekkelijkheid van deze studierichting (en dus het grote studentenaantal) vooral te danken is aan haar aparte kandidatuur, dan weten we ook wat de gevolgen van deze "versmelting" zullen zijn. De Klassieke Filologie zou moeten worden "bevoren". Dit is des te waanzinniger wanneer men weet dat er zelfs niet eens een "visitatie" van de Klassieke heeft plaatsgehad. Niet alleen is er daar - zowol voor het Grieks als voor het Latijn - op verschillende domeinen internationaal erkend en humanistisch georiënteerd onderzoek aan de gang, maar bovendien is de Klassieke een essentieel onderdeel van de faculteit L&W, omdat ze de poort naar het Europees cultureel erfgoed vertegenwoordigt en een onmisbare

hulpwetenschap is voor de Geschiedenis, de Rechten, de Filosofie, de Kunstwetenschappen en Archeologie... Maar de redding, uit de hoed van Els Witte getoverd: het stuk latijn zou mogen blijven bestaan... als onderdeel van de Romaanse Talen! De opmerkingen over de rol van essentiële hulpwetenschap en onderzoekspotentieel zijn ook van toepassing op de Archeologie. Nog afgezien daarvan is de VUB de enige universiteit die het dubbel diploma Kunstwetenschappen en Archeologie aflevert, en zo aan haar afgestudeerden een unieke 'meerwaarde' (om die afschuwelijke term maar eens te gebruiken) aan haar studenten meegeeft. Uiteraard dient deze specifieke "kwaliteit" (!) van onze Alma Mater opgeruimd te worden. Tenslotte het statuut van de Communicatiewetenschappen. In Dilemans "voortgangsrapport" en in de ontwerpnota van 6 februari van VDBossche stond nog dat de VUB "onderzoekt" of haar afdeling Communicatiewetenschappen van de Letteren naar de Politieke en Sociale Wetenschappen kan "overhevelen". In VDBossches definitieve nota wordt enkel gezegd dat Communicatiewetenschappen onder de Politieke en Sociale Wetenschappen valt. Indien deze tekst ooit tot decreet wordt, wat gaat de VUB kunnen doen om de Communicatie in de Letteren te houden? Niks. De hele faculteit L&W zal ontwricht worden, en dat is ook precies de bedoeling!

De faculteit Economische, Politieke en Sociale Wetenschappen

Afgezien van "interuniversitaire gesprekken... om middellange termijn te komen tot een verderreikende taakverdeling en beperking van het aantal opleidingsplaatsen" wordt de studierichting Zuivere Economie aan de VUB niet meer ingericht. Het is veelzeggend dat er hier gesproken wordt over "niet meer inrichten" en niet "bevriezen". De Raad van Bestuur van de VUB heeft immers twee jaar geleden al beslist de Zuivere Economie te "bevriezen". Hiermee is wel helemaal duidelijk wat er met "bevriezen" bedoeld wordt. Om de zaak nog erger te maken: het argument dat door het toenmalige Decanaat (o.l.v. prof. Despoetin, ook bekend als "Despoetin") werd gebruikt om deze "bevriezing" te verantwoorden was... het toen nog niet openbaar gemaakte Rapport Dilemans! Als men dan weet dat deze Despoetin is afgevaardigd van rector Witte is in de VLIR-vergaderingen die het Rapport Dilemans bespreken, dan vraagt men zich af welke afrekeningen en deals de collaboratie van de huidige VUB-top zoal bepalen. Het argument dat de KUB ook moet afschaffen is een vals argument. De KUB is uiteindelijk een *dépendance* van de KUL, terwijl vrijzinnig georiënteerde personen nergens meer terecht kunnen. Als men bedenkt dat de VUB (als pas opgerichte zelfstandige universitaire!) internationale faam verwierf met het voor de Zuivere Economie binnenhalen van de uit Duitsland verbanen, internationaal gereputeerde Marxistische econoom Ernest Mandel, dan ziet men hoever de intellectuele degradatie ook *intra muros* is voortgeschreden...

De faculteit Toegepaste Wetenschappen

"In de Toegepaste Wetenschappen wordt de opleiding tot materiaalkundig ingenieur bevoren aan de VUB." Van verschillende kanten (o.a. de huidige vice-rector onderzoek prof. P. De Wilde) wordt beweerd dat "niemand in de faculteit TW vraagt om het

voortbestaan van de Materiaalkunde". Eigenaardig toch als men weet dat het voornaamste punt van kritiek van de verder vrij lovende visitatiecommissie TW "het beperkte aantal afstudeerrichtingen" was. Rap een toegevinge doen in de hoop dat de rest behouden kan blijven? Fout, beste mensen, fout!

De faculteit Wetenschappen

"De VUB bevriest de opleiding Geologie met behoud van de onderzoekscapaciteit, derde cyclus en doctoraat". Hoe men aan een universiteit onderzoekscapaciteit in stand kan houden zonder gesteund te worden door een onderwijskundig luik, mag iemand ons eens komen uitleggen. Maar geen probleem: de VUB "biedt haar wetenschappelijke expertise aan voor tweede-cyclusopleidingen in andere universiteiten". Gent en Leuven zullen zitten springen voor iets dat zogezegd niet "kwaliteitsvol" genoeg is gebleken (de enige serieuze kritiek van de betrokken visitatiecommissie was het geringe aantal studenten) om in stand gehouden te worden. Een sarcastische maar volkomen terecht opmerking van prof. M. Magits (faculteit Rechten) tijdens een vorige Raad van Bestuur: "Heel goed, als zij er maar voor betalen!" maakt trouwens het vermedering van een dergelijke regeling schrikwekkend duidelijk. De VUB is immers een serieuze universiteit en geen 'intellectueel loket' waar professoren naar keuze te hoer pardon te huur zijn. Een poging van

rector Witte om een dergelijke vermedering ook als 'oplossing' voor het Grieks uit de brand te slepen, is zelfs niet eens gelukt... Een laatste opmerking in verband met het bovenstaande. Het is zelfs nog niet eens bekend wat de wettelijke gevolgen voor een aantal van de hoger vermelde diploma's zouden zijn, b.v. op het vlak van de onderwijsbevoegdheid. In de nota van VDBossche wordt dit omfloerst vermeld onder de term "civiele effecten". "Voor een aantal gevallen van de rationalisatie (hier vergeet VDBossche het eufemisme "optimalisatie" te gebruiken) van het aanbod is nog bijkomend onderzoek en regelgevend werk noodzakelijk inzake de civiele effecten van benamingen en diploma's op het beroepveld (bijvoorbeeld de bekwaamheidsbewijzen in het onderwijs)." Met andere woorden, niemand weet wat de gevolgen van de geplande ingrepen zullen zijn.

Het "vijfde jaar"

Een minstens even belangrijk en ingrijpend punt, en dan voor alle "Vlaamse" studenten betreft het "vijfde jaar". Dit wordt in de nota onschuldig aangebracht: "De derde cyclus moet volwaardig worden uitgebouwd. Het vijfde jaar kan theoretisch drie finaliteiten inhouden: 1) een professionele opleiding, 2) een specialisatie-opleiding, en 3) een multidisciplinaire opleiding naar een bepaald veld (?! NvdR)." Het wordt al wat minder onschuldig bij

de volgende zin: "De mastergraad wordt voorbehouden voor deze vijfde jaren". Dit past in een reeds met het Decreet Coens in gang gezette maar eigenlijk mislukte poging ter degradatie van de licentiediploma's. In het Belgische universitaire systeem is het basisdiploma de 'kandidatuur' (in het Engels: 'bachelor') en duurt in principe twee jaren. Het universitaire eindexamen heet 'licentiaat' en beslaat in principe nog eens twee jaren. Het is dit diploma dat u tegang geeft tot hetzij uw doctorale promotie (het 'ius promovendi') of tot het beroep waarvoor ge hebt gestudeerd (b.v. apotheker of advocaat). Het Angelsaksisch equivalent hiervan is de 'master'. Een kandidatuurstudent heet daar 'undergraduate student'; een licentiestudent 'graduate student'. Net zoals hier kunt ge na uw licentie (uw 'graduation') nog bijkomende mastersdiploma's halen. Vroeger heette dit hier - zeer terecht en zeer duidelijk - 'speciale licentie'; in het Engels: post-graduates. Nu willen Dillemans, VDBossche en blijkbaar ook de rectoren, waaronder die van ons, Els Witte, dat hier gaan veranderen. Hoewel de verscheidenheid van afstudeerperiodes in de Angelsaksische wereld heel groot is (van drie jaar voor het geheel voor sommige studierichtingen in Engeland tot vier jaar voor de 'kandidatuur' in Amerika - dat gebeurd dan aan een 'college', een apart stuk universiteit), willen zij de gelijkshakeling van het licentiaat met de bachelor opdringen. Naast prestige-overwegingen is de voornaamste reden blijkbaar de creatie van een elitiere, dure en niet vrij-toegankelijke bovenlaag op de bestaande diploma's. Het schijnargument dat altijd wordt aangehaald is dat de studie voor bachelor in Amerika vier jaar duurt. De reden van die lange basistudie aldaar is evenwel dat het Amerikaanse middelbaar onderwijs van een zo schrikbarend laag niveau is, dat de eerste twee jaren bachelor enkel dienen voor het geven van de noodzakelijke basis, die wij al meegekregen hebben op de middelbare school. De oude geïntegreerde wetten op de academische graden - die voor de invoering van het Decreet Coens ook in Vlaanderen de geldigheid van diploma's regelden, bepaalden daarom dat, waar een Europees middelbaar scholier in principe

zonder meer toegang had tot het Belgisch universitair onderwijs, een Amerikaanse afgestudeerde minstens ook twee jaar college achter de rug moest hebben om zich aan een Belgische universiteit te mogen inschrijven. Dit systeem is in Wallonië overigens nog altijd van kracht. Het Decreet Coens creëerde als eerste stap vaagheid op dit terrein: de universiteiten mochten over de erkenning van buitenlandse diploma's "autonom" (klinkt dat niet mooi) beslissen. De volgende - logische - stap, de degradatie van het eindexamen 'licentiaat', heeft drie grote doelstellingen, die elk een fundamentele nekslag voor de laatste resten democratisering en academische vrijheid op het "Vlaamse" universitaire kerkhof betekenen. 1) De centralisatie van de specialisaties en professionele eindexamen. In het Rapport Dillemans stond nog letterlijk dat die enkel op één, maximum twee plaatsen zouden kunnen worden georganiseerd (raad eens welke). Dit is in de nota van VDBossche afgezwakt, om de VUB niet al te zeer voor het hoofd te stoten. De "professionele" vijfde jaren mogen - voorlopig - nog overal waar het "basisdiploma" (let wel, niet meer de kandidatuur maar de licentie!) wordt afgeleverd, worden ingericht. Onze voorspelling is dat dit evenwel niet lang zal duren. 2) Voor de specialisaties en multidisciplinaire vijfde jaren beslist de ongrondwettelijke Erkenningscommissie "na interuniversitair overleg en op basis van een analyse van de maatschappelijke behoefte. Hier geldt des te meer dat de wetenschappelijke expertise en zwaartepunten aanwezig moeten zijn om een kwaliteitsvolle opleiding aan te bieden", en dit op grond van "expliciete criteria". We herinneren eraan dat in het begin van de nota werd erkend dat niemand weet wat "kwaliteit" is. De "expliciete criteria" zullen zich ongetwijfeld weer gaan "clusteren" rond vooral kwantitatieve parameters. Raad eens wie er profijt van zal trekken? De derde cyclus van de Geologie hier bij ons mag ongetwijfeld op zijn beide oren slapen. 3) Als we dan om te eindigen - het spijt ons, het is echt niet de bedoeling u een depressie te bezorgen - nog eens herinneren aan het vieze dubbelspel dat Els Witte heeft gespeeld i.v.m. de hoogte van het inschrijvingsgeld van de

"VAO's (Voortgezette Academische Opleidingen, zo heten de derde cyclusrichtingen nu) dan houden wij ons hard vast voor de financiële consequenties die een dergelijke elitarisering ongetwijfeld met zich mee zal brengen. Wij brengen in herinnering dat de inschrijvingsgelden voor de 'gewone' studierichtingen aan de VUB verhoogd worden "tot het niveau van de andere "Vlaamse" universiteiten na een coup van de rector en de voorzitter op de Raad van Bestuur twee jaar geleden: door een onwettelijke beslissing bij hoogdringende omstandigheden van de Raad door extremistische crapule, in andere omstandigheden ook nog wel eens 'studenten' genoemd, te omzeilen. Drie dagen later werd de door Van Den Bossche al maanden geblokkeerde begroting van de VUB goedgekeurd. Ongetwijfeld een stomme, toevallige samenloop van omstandigheden.

Zwerf, studenten (en loop recht in de val).

AZR - 456

1 Vlaamse Interuniversitaire Raad. Zou eigenlijk het overleggaan van de Vlaamse universiteiten moeten zijn, maar in werkelijkheid is het het fabriekje dat door Dillemans en Oosterlinck (huidige rector KUL en VLIR-voorzitter) gebruikt wordt voor het vuile werk. Veelzeggend is de opmerking die Oosterlinck onlangs tijdens een VLIR-bijeenkomst over de "visitatie Geneeskunde" maakte: "de minister luistert niet naar de VLIR; hij luistert enkel naar Gent en Leuven!"

2 De tweede "opdrachthouder" van de minister is - toevalligerwijze - gewezen rector De Meyer van Gent. Hij moet een rapport afleveren over de verbanden en mogelijke samenwerkingen op het vlak van "kwaliteitsbewaking" tussen Nederland en Vlaanderen. In Holland heeft men een aantal jaren geleden al het grondwettelijk pluralisme door zgn. "kwaliteit" vervangen!

3 Die manipulatie gebeurde voornamelijk door de op zich niet voor vergelijking bedoelde resultaten van de visitatiecommissies te "clusteren" rond vooral kwantitatieve criteria. Aangezien de VUB de kleinste is van de drie groten, is verdere uitleg wel overbodig.

BELANGRIJK - BELANGRIJK - BELANGRIJK - BELANGRIJK - BELANGRIJK

Nota van de redactie:

Bij het lezen van dit artikel dient in acht te worden genomen dat dit artikel geschreven werd begin mei '98, dus vorig academiejaar nog. Dit heeft natuurlijk zijn consequenties qua datering van het artikel. Up-to-date is het niet volledig, doch een aanvulling was onmogelijk aangezien de auteur in het buitenland vertoeft. Toch oordeelde de redactie dat het artikel in zijn oorspronkelijke vorm voldoende informatie bevat om een laatijde - en tegelijkertijd onvolledige - publicatie te rechtvaardigen. Wij zullen trachten zo snel mogelijk een volledige aanpassing aan de hedendaagse ontwikkelingen aan u te bezorgen.

BELANGRIJK - BELANGRIJK - BELANGRIJK - BELANGRIJK - BELANGRIJK

Anything that is written to please
the author is worthless
(Pascal Blaise)

Zout wordt die mens zijn dood

Ge zit thuis, op uw stoel. Ge zijt een flink jongmens geworden, en ge wilt wel eens iets met uw jong leven gaan doen, ge wilt die veulenachtige energie wel eens de vrije loop laten, alle, ge wilt vooruit komen. Er bestaan nog geen banken die u vooruit willen helpen, om de simpele reden dat er nog niet genoeg zotten zijn om een rockfestival voor te gaan sponsoren. Ook uw vader en moeder zijn maar arme, brave menskes, dus van die zult ge het ook niet krijgen.

Ge zit met andere woorden thuis op uw stoel, ge wilt vooruit, en ge staat er helemaal alleen voor. Wat doet ge dan? Ge begint aan vanalles te denken waardoor ge geld zoudt kunnen gaan verdienen, want dat zou toch plezant zijn, zo een beetje geld te hebben om u vanalles mee te kunnen kopen. Maar dan kijkt ge eens rond u, en ge ziet de living waarin ge op uw stoel zit, en ge ziet ook het raam, en ge ziet ook de straat achter dat raam, die doordeweekse straat, die vroeger een Belgische straat was, maar de laatste jaren is die straat nog kleiner geworden, en is het een Vlaamse straat geworden.

Ge kijkt dus uit op een doordeweekse Vlaamse straat, waar niemand te zien is, want het is dinsdagmiddag 14.54, en iedereen die kan rondlopen zit nu achter een bureaubeuk of in de file op één van onze grotere Vlaamse straten. Er schuifelen wel een paar ouwe sacoches voorbij, maar die doen dat al 34 jaar, dus ge ziet dat niet echt meer.

Dan verschiet ge ineens, want de klok slaat drie. Hoe de tijd toch vliegen kan, denkt ge.

Want ge moet nog voor uw moeder bij Buiklap gaan, de beenhouwer van op het hoekske. Ja, ge moet nog bij Buiklap gaan, en hetzelfde moment, terwijl ge daar nog altijd op uw stoel zit, keert uw maag, en laat ge een luide boer, want bij Buiklap achter pensen gaan is niet plezant.

Ge sleept uw botten die helemaal verstijfd zijn van op die stoel te zitten en door het venster te staren naar de deur, en ge wandelt naar Huis Buiklap.

Daar begint het pas.

Ge moet niet denken dat ge gewoon kunt binnenstappen en een paar pensen kunt vragen, ze betalen, en terug buitenstappen. Neenee. Zo gaat dat niet.

Eerst moet ge aanschuiven. Gelijk vroeger, in het Oostblok, met dat verschil dat ge hier en nu kunt kiezen tussen zestien soorten pensen, terwijl die sukkelars achter het Ijzeren Gordijn al tevreden waren als ze al pensen hadden. Aan pensen kunt ge de ware democratie erkennen, want ge zijt wat ge eet. Tijdens het aanschuiven dan, in Huis Buiklap, kunt ge een interessant gesprek voeren met de rest van het cliënteel; zo komt ge 't een en 't ander te weten over de slopende tumors die al decennia lang parasiteren in de hersenen van pépé en mémé. Dat verklaart dan ook weer waarom pépé en mémé zo krampachtig aan 19e-eeuwse omgangsvormen hechten, want dat is het enige wat ze zich nog coherent herinneren. Ge kunt tijdens het aanschuiven misschien wel denken dat al die zever u niet interesseert, maar ge moet er wel naar luisteren, want ge kunt toch moeilijk met uw vingers in uw oren pensen gaan bestellen? Soit, het zijn maar details.

Nadat ge aangeschoven hebt, kunt ge uiteindelijk uw bestelling plaatsen, gelijk ze dat zo schoon kunnen zeggen in 't Vlaams, maar ge hebt pech, want het is Polle Buiklap in hoogsteigen persoon zelf die u bedient. Polle Buiklap is een begrip

in het gehucht waar ge woont. Als twaalfjarige kreeg hij ooit een verdwaalde granaatscherf in zijn kopke, waardoor Polle niet zo goed meer kon volgen op school. Het moet in elk geval gezegd worden dat de Pruis in die periode deftig staal maakte, want de dokter had wegens gebrek aan morfine en brandalkool wilselijk besloten de scherf te laten zitten waar ze zat, en dat doet ze nog tot op de dag van vandaag, en dit zonder te roesten, al 56 jaar lang! Doordat Polleke niet meer meekon op het schoolje van pater Isidoor, zat er niks anders op dan een stiel te gaan leren. Eerst werd hij toevertrouwd aan de goede zorgen van Dré Puyloop de zadelmaker. Algauw bleek echter dat de zadelmakersbranche gedoemd was om te verdwijnen; het waren de jaren na de oorlog en de auto was in volle opmars.

Het zaad was evenwel gezaaid. Gedurende de drie maanden dat Polle Buiklap het atelier van Puyloop veegde, stak hij genoeg op om het verschil tussen een koe en een paard te onderkennen of het verschil tussen paardefilet en côte à l'os. Dré Puyloop sloot zijn zadelmakerij, en Polle werd met stille trom ingelijfd in de spekslagerij van de schoonbroer van pater Isidoor. Hierbij moet wel opgemerkt worden, dat als pater Isidoors schoonbroer op een late februaridag in 1960 niet terechtgekomen was in een verdwaalde pikdorsmachine, Polle voor de rest van zijn leven het gehaktmachien zou mogen kuisen hebben, want hij blonk niet uit in snelheid van geest noch in het hanteren van mes of hakblok. Ge moet van tijd geluk hebben. Daar stond hij dus, recht voor u, met zijn flauwe, waterig-blauwe kraaloojes, zijn eeuwige beenhouwerschort en zijn kalende, rosse schalpe, welke zijn Oostvlaamse roots verried. En daar gaat ge.

Ge plaatst, met luider stemme en goed articulerend, uw bestelling, zorgvuldig Polle in de schapeblik kijkend. Ge maakt ook géén onverwachte bewegingen, en ge vermijdt uw gewenste marchandise in de "verkeerde" volgorde of op de foute snelheid op te noemen. Polle is niet alleen een beetje hardhorend

(nog een gevolg van die beruchte Duitse granaatscherf), verstrooid en schuw, maar ook zeer vergeetachtig en wankelmoedig, hetgeen dan weer uit zijn eerste gebreken voortvloeit. Zo moet ge - als ge er tenminste wilt - éérst bijvoorbeeld uw pensen bestellen, dan uw "rood vlees" (biefstuk, koteletten, niertjes of dergelijke), en dan uw fijne charcuterie als daar zijn geroekte hesp, ardeense hesp, paardefilet, pain de veau, prosciutto di parma, salami met of zonder look, geperste kop, enzovoorts, enzovoorts. De kernidee achter deze uitgekende bestellingspolitiek is namelijk dat Polleke Buiklap functioneert gelijk een analogo chinees rekenmachien uit de tijd van Lao-tse. Zo ge immers uw pensen zoudt vragen, dan uw pond geroekte hesp, dan vijf gekuiste niertjes, en dan terug naar de

sinussen staat te legen.

Nee, ge windt u hierover allang niet meer op, neenee. Want als ge lastig wordt door een dergelijke, haast onbespeurbaar kleine parade van tenenkullende lompdomme dagdagelijkse dingetjes, dan is het eind algauw zoek, en kunt ge niet meer op uw gemak op uw stoel gaan zitten. Laat staan dat ge nog geld zoudt geven aan de plaatselijke geitenwollen sok, die aalmoezen komt afbedelen voor de bruine medemens in zijn verre, zuiderse vakantieparadijs. Ge gaat u dus niet opdraaien, neen, ge wilt niet zo cynisch worden, dat ge die sukkelars geen geld meer zoudt gaan geven. Per slot van rekening kunnen ze zich daar zelfs niet over akkiefietjes als snot op de koe druk maken. Beenhouwerijen zijn er net zo zeldzaam als verkoudheden. Zoals ge al opmerkte, ge zijt wat ge eet.

Uiteindelijk krijgt ge uw pensen van de hallucinante winkeldochter (waarvan ge heimelijk hoopt dat ze geen kinderen kan krijgen), en kunt ge terug naar huis gaan om verder wat op uw stoel te gaan zitten denkt ge, maar nee, ge komt buiten, en ge botst bijkans op uw grootvader, die ook pensen of zoiets komt halen. Mensen gelijk uw grootvader maken ze nu allang niet meer, en op types gelijk hij begint al serieus sleet te zitten. Wat wilt ge, na een wereldoorlog, een paar staats hervormingen, talloze corruptie- en zedenaffaires, en de opkomst van Mens en Techniek zoudt ge van minder of 77-jarige leeftijd beginnen raar te doen. Uw grootvader klampt u dus aan, en begint te vertellen dat uw nicht weer zwanger is, en dat dat toch niet kan, want ze studeert nog en ze heeft al bijna geen tijd voor haar eerste spruit, haar ma, uw tante, moet nu al de poten vanonder haar gat lopen om alles geregeld te krijgen voor haar, ze heeft al zoveel werk met uw halfdebiele neef die overal en altijd in het oog gehouden moet worden (waarbij ge u de bedenking maakt dat het juist daardoor is dat hij alzeleven een onderontwikkelde sukkelars zal blijven, maar maakt dat maar eens duidelijk)...

Maar pépé is niet meer te stelpen, en steekt nu van wal voor wat een rondvaart moet worden doorheen de moerassen van zijn langzaam dichtlibbend brein, de laatste resten van het unitaire België. Bwana Kitoko, de expo van 1958, Vanden Boeynants, de moord op Lahaut, CVP-mandatarissen en faciliteiten voor de Walekopen.

Nee, zo worden ze niet meer gemaakt. Tijden veranderen, ge kunt dat wel tegenhouden, maar niet voor lang, en als de dam barst is prozac het alternatief. Of een GSM, dat hangt er een beetje van af.

Dan knippert ge met uw ogen, en ge ziet dat ge nog altijd naar uw grootvader aan het luisteren zijt. Ge groet hem, en ge gaat terug naar huis. Onderweg echter kijkt ge meer naar de muisgrijze lucht dan naar het muisgrijze trottoir, met als gevolg dat ge over de loszittende steen struikelt die ge niet gezien had, waardoor ge met uw pensen tegen de kouwe grond fliktert. Het kan verkeren, zou een geletterd man zeggen, maar gij vloekt, eerst in het Vlaams, dan in het Engels, en alsof de duivel er mee gemoeid is, haalt ge uw hand open aan een rondslingerende glasscherf wanneer ge uw pensen bijeenraapt. Het volgende ogenblik ziet ge uw pépé op een sukkeladrafte het straat oversteeken, dodelijk bezorgd om zijn kleinkind, dat net een

doodssmak maakte, en nu lag dood te bloeden. Het daarop volgende ogenblik ziet ge vanuit de andere richting een knalrooie Japanse sportwagen flitsen, en in plaats van naar pépé te roepen dat hij moet oppassen, kijkt ge naar uw uurwerk, en terwijl pépé omver wordt gereden, maakt ge u de bedenking dat het al laat is.

De mens kan vantijd toch zo raar doen placht uw mémé te zeggen, waarop gij dan maar eens van uw koffie slurpte.

Zes maand later zit ge nog altijd op uw stoel. Of het is te zeggen: zit ge weer eens op uw stoel. Het spreekt vanzelf dat er sinds dat rampzalige ongeluk van uw grootvader veel veranderd is in uw leven. Ge zult pépé voortaan niet meer tegenkomen als ge pensen gaat halen of als ge in het boske speed zit te snuiven, want uw pépé kan alleen nog door een rietje eten en drinken, laat staan dat hij iets kan zeggen als hij moet kakken of zo. Ook het straatbeeld is lichtelijk veranderd. Een week na pépés accident is de schepen van Openbare Werken eens komen kijken of er iets aan de straat gedaan kon worden om de veiligheid ervan te verhogen. Uw pépé is al de derde van zijn soort die dit jaar naar de kloten is gereden, en de schepen van Openbare Werken zou graag Voorzitter van het OCMW worden.

Eerst werden er bloembakken in het midden van de baan geplaatst, waardoor de wildemannen op hun stalen paard gedwongen werden trager te rijden. Die bloembakken hebben er evenwel niet lang gestaan, want op een zaterdagavond, slechts een paar weken na de Val van Pépé, heeft een andere knalrooie Japanse sportwagen er zich te pletter op gereden, over kop gegaan en zo, met als gevolg drie doden en twee zwaargewonden, die nu ook alleen nog maar door een rietje kunnen eten en drinken. Het onderzoek achteraf wees uit dat de reflectoren die op de wanden van de bakken kleefden losgeraakt waren, waardoor hun zichtbaarheid kwasi nul werd. Toen het onderzoek echter begon uit te wijzen dat de firma die de lijm voor de reflectoren van de bloembakken geleverd had toebehoorde aan de schoonzoon van de schepen van Openbare Werken, werden de dingen snel weggehaald, om plaats te maken voor verkeerlichten en observatiecameras.

Daardoor komt het dat ge nu wat onwennig rond u kijkt als ge op 't straat komt, want als ge zoudt oversteeken zonder op het zebrapad te gaan nadat ge eerst op het groene licht gewacht hebt, dan zou dat door de camera geregistreerd worden, waarna ge dan door een rijkswachter geverbaleerd kunt worden. Maar op de lange duur went alles.

Zelfs hier op uw stoel zitten, terwijl ge toekijkt hoe zelfs de goudvissen malkander opvreten.

Generaal Alcazar.

kultuurkrant

trefcentrum Y
dienst cultuur 02/629.23.25

CONCERTEN

DONDERDAG 01 oktober 1998 - Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

A GROUP (8)

Peter Vermeersch: componist, samplers, klavier, zang
Thierry Mondelaers: gitaar, zang
Pierre Vervloesen: componist, gitaar, zang
Anne Fontigny: toetsen, zang
Didier Fontaine: drum

Dat Peter Vermeersch niet kan stil zitten wisten wij. Het kon uiteraard niet lang duren dat er na het overlijden van X-Legged-Sally een nieuwe "Grub" zou gevormd worden.

Thierry Mondelaers en Pierre Vervloesen kropen mee uit de doodskist en samen met Anne Fontigny en Didier Fontaine begeven ze zich opnieuw op het pad van een muzikale ontdekkingsreis. Naast nieuwe songs (mini CD Dumb Land), die geproduceerd werden door ex-Zappa ingenieur Spence Christu, speelt A Group aanzienlijk wat covers van The Beatles, Sparks e.a.

Van deze laatste hebben ze ondertussen met 'This town (ain't big enough for both of us)' een vaste plaats gekregen op de play-list van Studio Brussel.

uw DJ van dienst: GoDeVilLe

DONDERDAG 08 oktober 1998 - Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

JOI (UK)

Farook Shamsheer: sitar, gitaar, tablas, DAT, sampling, stem
Haroon Shamsheer: sitar, gitaar, tablas, DAT, sampling, stem

Twee jonge Bengalen opgegroeid in East End London. Hun zeer persoonlijke nieuwe muzikale stijl kan het best omschreven worden als een samensmelting van Westerse dance en hip hop met een Aziatische vormentaal. Voor hun eerste vinyl 'Desert Storm' kregen ze verrassend goede reacties. In New Musical Express stonden ze vermeld als single van de week en de commentaar loog er niet om: "One of the most inventive dance records ever made".

Hun laatste EP "Bangladesh" werd uitgegeven op Nation Records. Ondertussen werkten ze reeds aan een remix van de klassieke 'Sweet Pain' van wijlen Nusrat Fateh Ali Khan. Na een fantastische set op het Womadfestival zijn ze voor de eerste maal in België...

DONDERDAG 15 oktober 1998 - Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

SIEMBRA (Nederlandse Antillen)

Tropische temperaturen openen donderdagse herfstavond? Met het elfkoppige Antilliaanse/Nederlandse Siembra zal dit geen probleem zijn! Deze formatie belooft ons een opzwevend 'merengue' en 'salsa' optreden. Dat het dansen en zweten geblazen wordt, is zeker. Een druppel olie op je heupgewrichten kan dus geen kwaad... Want niet alleen de groep gaat er stevig tegenaan, ook de daaropvolgende wereldmuziekfuif zal heel wat van je conditie vereisen!

Vanaf 18u: «INTERNATIONAL FOOD FAIR» waar VUB-studenten uit (bijna) alle hoeken van de wereld delicatessen uit hun land aanbieden tegen democratische prijzen.

uw DJ van dienst is Marc Demeyere

diskografie: Abriendo Barreras (1996)

Organisatie: FORSTIS, i.s.m. de Commissie Integratie Buitenlandse Studenten en Dienst Cultuur met de steun van VUBAROS.

Voor meer informatie: FORSTIS, tel. 02/629.23.69, fax 02/629.23.62, e-mail: vmonsieu@vub.ac.be

CONCERT

MAANDAG 19 oktober 1998 - Koninklijk Muziekconservatorium Brussel, 20.30u

concert met LAUREATEN VAN DE KONINGIN ELISABETHWEDSTRIJD

voorbehouden aan studenten

Markus GROH, grote internationale prijs Koningin Elisabeth piano 1995
Stephen SALTERS, grote internationale prijs Koningin Elisabeth zang 1996 - bariton

Albrecht BREUNINGER, 2de prijs Koningin Elisabeth viool 1997

De solisten hebben een gevarieerd programma samengesteld van Beethoven tot Gershwin... Tijdens de pauze kan het publiek de laureaten ontmoeten en wordt er een drankje aangeboden.
Prijs: 250 BEF (deze uitzonderlijke prijs is mogelijk dankzij de steun van Belgacom, mecenas van de Koningin Elisabethwedstrijd)

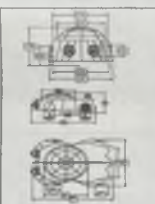
Info & kaartenverkoop: 02/513.00.99 - Reservatie: 02/513.00.99 of 02/629.23.25

CONFERENTIE

DONDERDAG 22 oktober 1998-Aula Qc, 20.30u, 150BEF

DIMBU EXPERIMENT

Reeds geruime tijd buigt de wetenschap zich over de problematiek van de symbiose tussen mens, machine en milieu. Dit onderzoek krijgt zijn beslag in de experimenten van DIMBU (Diesel Motoren Bulgartje). Deze internationale wetenschappelijke organisatie onder leiding van twee Belgische geleerden (Prof. dr. ir. A. Smoorboek en Prof. dr. B. Verhaeghen) hoopt zeer binnenkort het sluitstuk van jarenlange research tot een goed einde te brengen: een poging om een testrijder non-stop de afstand van 100 000 km af te laten leggen in 1000 uur. Na het vertrek op 18 september wordt de aankomst van de testbolide verwacht in oktober '98. Tijdens de Wetenschapsweek wordt het DIMBU experiment voorgesteld aan de hand van projecties, videoreportages en -onder voorbehoud- rechtstreekse beelden van de aankomst via satellietverbinding.

Een conferentie van Harald Thijs, Erik Thys & Jos De Gruyter

VRIJ PODIUM

MAANDAG 12 oktober 1998 - Kultuurkaffee, inkom gratis

ONBEKEND=ONBEMIND

Een gezegde dat in het Kultuurkaffee niet van toepassing is. Naar goede traditie organiseren we tweewekelijks op maandagavond een vrij podium. Concerten, toneel, poëzie, acrobatie, ... alles is mogelijk. Dit jaar is het vrij podium meer dan een lokaal gebeuren binnen de V.U.B. Elke editie wordt vanaf nu afgesloten door één of meerdere telgen uit de Belgische rockscène. Maandagavond in het Kultuurkaffee: de bakermat van nationaal talent!

Heb je verborgen talenten die je aan een enthousiast publiek wenst te tonen? Aarzel dan niet en neem zo snel mogelijk contact op met Dienst Cultuur. Bereid je alvast voor op het venijnige beest 'plankenkoorts' genoemd...

FILM IN KK

ART FILM stelt voor

MAANDAG 5 oktober 1998 - Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

The Doom Generation (1994) '84

Een psychedelisch verhaal over de intense, wilde relatie tussen drie hopeloos verloren, hopeloos mooie jongeren.

MAANDAG 19 oktober 1998 - Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

Guantanamo (1995) '101

Op het vrolijke ritme van het bekende lied, vertelt Guantanamo ons over de onderneming van Adolfo, een onuitstaanbare bureaucraat die het lichaam van zijn overleden schoonmoeder naar het andere eind van Cuba moet overbrengen en zo geconfronteerd wordt met het administratieve systeem dat hijzelf geïnstalleerd heeft.

EXPO

28.09->16.10.98 (werkdag ts. 11.30u & 17u) - Gallery

CREATIEVE ATELIEREN

Al een aantal herfstten na elkaar doen wij aan pure egotrippe-rij, met als doel de nieuwkomers op hun gemak te stellen en de cultu-ruale en kunstzinnige interesses te laten opborrelen. De deelnemers aan de creatieve ateliers laten dan immers hun meesterwerken zien en horen aan hun medestudenten en al diegenen die interesse hebben voor de niet-professionele kunstenaar.

Inlichtingen creatieve ateliers 1998/99: donderdag 8 oktober 1998 vanaf 19u

01.10->23.10.98 (werkdag ts. 9u & 17u) - gebouw M - 5e verdieping

SENZAQUARELLEN BERT DE LOORE

Eigen aquarelcreaties en modeltekeningen worden door Bert de Loore via een computer geadapteerd tot geraffineerde composities van licht en kleur, met een frappante ruimtelijke werking en een bijzondere dynamiek. Het resultaat is tegelijkertijd smaakvol en intrigerend.

Met zijn senzaquarellen voegt Bert de Loore aan aquarel- en tekenkunst ontgesprekkelijk een boeiende en fraaie dimensie toe.

Gustaaf C. Cornelis

vernissage: woensdag 30 september 1998 om 18.30u in gebouw M (5e verdieping)

welkomstwoord: prof. dr. Els Witte, rector

inleiding: prof. dr. Willem Elias

THEATER

WOENSDAG 21 oktober 1998 - Aula Q, 20.30u, 200/300BEF

DE ALPENZUSJES (De factorie)

Wie al eens een Pajottenlandse huiskamer binnen is gelopen, weet dat de sfeer daar vaak uit de pan swingt. De Alpenzuses wier 'roots' in dit subtropische oord gelegen zijn, laten u graag kennis maken met hun gebruiken, gebrul en gebreken. Loeiende discussies over elkaars taalgebruik in de eigen taal, die constant opnieuw vastlopen in onwil, onbegrip, onkunde, onmacht, etc. De ergernis en de grofheid van twee dorpsvrouwen zo uitvergroot dat het lachwekkend wordt. Zijn ze vriendinnen, moeders, zusters? En bovenal: waar is de man? Een "derde persoon" rukt in al zijn verschijningen (minnaar, nonkel, sprookjesfiguur...) de twee vrouwen te pas en te onpas uit hun wereld naar een mogelijke andere wereld. De muziek, dé plek waar een verloren harmonie teruggevonden wordt, bestaat uit zweverige duetten, en/of misplaatste samenhang.

"De Alpenzuses" is een voorstelling die absurditeit tot norm verheft, waarin realiteit en fictie hand in hand gaan en leiden tot de meest krankzinnige, maar toch herkenbare situaties.

Acteurs: Koen De Graeve, Dahlia Pessemiers en Nele Bouwens
Tekst en muziek: Dahlia Pessemiers en Nele Bouwens
Regie: Koen De Graeve
Eindregie: Manou Kersting
Productie: de factorie
ism Studio Herman Teirlinck

vervolg van de eerste pagina
 naamsverandering is dat het streven naar kosteloosheid van het hoger onderwijs als mensenrecht naar de catacomben van de geschiedenis wordt gekatapuleerd. Een consument koopt.
 Verder is de introductie van het begrip consument een uitholling van het lidmaatschap van een universitaire gemeenschap. Een consument koopt en gebruikt. Tekenend, aangaande deze materie is de verandering van houding van rector Witte. Enkele jaren geleden sprak ze nog pejoratief over de niet-betrokkenheid van de student bij de universitaire gemeenschap: *Dat komt, dat studeert, dat gaat.* In de onthaalkrant 1998 preekt ze de volgende boodschap: *Ga naar de les, volg de leerstof op de voet en laat de nodige ruimte voor enige ontspanning.* Ook de reclamefolder *Klaar voor een nieuw leven?* schetst een dergelijk beeld van de toekomstige student. Een opvallend afwezig kiekje in de reclamefolder is de betogende, contesterende student. Betogingen van studenten behoorden tot voor kort ondubbelzinnig tot de folklore van het studentenleven, maar dat was in een tijd waar de kritische opdracht nog ondubbelzinnig deel uitmaakte van de taakstelling van de universiteiten. Sinds de universiteiten klakkeloos de derde opdracht van het decreet Coens aanvaardde: *de dienstverlening naar de maatschappij*, hoort de contesterende student ook tot de catacomben van de geschiedenis. De dienstverlening naar de maatschappij betekent in de huidige constellatie immers niets anders dan zich te laten leiden door de imperatieven van de markt. Studenten horen zich geen vragen meer te stellen. Zij dienen zich marktattitudes aan te kweken. Zij komen aan de universiteit om opwaartse mobiliteit te kopen. Vanzelfsprekend heeft de markt eerder belang bij een monddode consument, die een leuke tijd beleeft bij het kopen van zijn opwaartse mobiliteit, en die bereid is om een leven lang gekneet, gemanipuleerd en genaaid te worden, dan bij een student die de markt niet met beide armen omhelst.

De universiteit is niet meer. De geprivatiseerde kenniskoopwarenindustrie is gekomen. Academici zijn momenteel nog een noodzakelijke kwaad. Afstandsonderwijs zal hier metertijd wel soelaas brengen. Het beslissingscentrum verschuift naar de manager in de universiteit. De afnemer (de industrie) reguleert. De student consumeert. En de reclame legitimeert.

Ruben Ramboer

De Moeial

Tweewekelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel.
 tel: 02/629.23.38
 fax: 02/629.23.37
 e-mail: moeial@vub.ac.be

Coördinator
 Marjan Temmerman

Vice-Coördinator
 Frank Van Dessel

Secretaris
 Wouter Devriese

Penningmeester
 Vacant

Informaticus
 Vacant

Technische Realisatie
 Bart Vodderie

Redactie
 Marjan, Frank, Wouter, Ruth, Bart, Sven, Sami, Klaas

Illustraties
 Jeroen, archief

Medewerkers
 Ruben

Abonnementen
 Verantwoordelijke: Wouter
 Starten op rek. nr. 001-1386975-48 met melding abo
 Gewoon abon.: 333 Bof
 Steunabon.: 1000 Bof

Verantwoordelijke Uitgever
 Domenico Vaccaro
 Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Oplage: 2500 ex

De Redactie is niet verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, VO en Dienst Cultuur.

Kan jij ons wakker schudden ?
 Slapen we allemaal ?
Is er nog leven voor de kritiek ? En er na ?
Bestaat de vrijheid ?
 Als niet absoluut, hoe **relatief** wel ?
Zullen drugs de wereld veranderen ?
 Is de VUB nu vrij, vlaams of volledig ? Zegt VdB wat ?
Is cynisme de enige uitweg ?
 Of is het een lach-weg ?
 Wil jij de **vrije geest** een hand toesteken ?
De fantasie zijn gang laten gaan ?
 De inertie voorbij gaan ?
Schrijf voor De Moeial.
 Wij vergaderen elke donderdag om 20u.
 gebouw Y' (naast het KK)

SUCCES ! FORTUIN ! AVONTUUR !
 POPULARITEIT, ROEM EN GEUK IN DE LIEFDE !

23 SCHRIJVEN MET OP HUN BIJK ...
23 NIET, ZIJ SCHRIJVEN VOOR
De Moeial !
 JOIN OUR WINNING TEAM, DE WEG NAAR SUCCES LIGT VOOR JE OPEEN!
 DE REDACTIE VERGADERT ELKE DONDERDAG OM ACHT UUR. DE THERE OR BE SQUARE !